

Interesse her i Salen, alene ved sin Tilblivelse gjorde det meget Banffeltige endnu vanffeligere.

Det ærede Medlem stillede sit Spørgsmaal paa en lidt solen Maade, det var som en velvillig Ansøjer, der gjør en Appel til sine Folk. Derved fik jeg det mere glædelige Indtryk, at det ærede Medlem dog vistnok i den Maade, hvorpaa han ønsker, der skal gaas frem, faaar temmelig isoleret eller i ethvert Fald kun med en lille Styrke bag sig. Jeg hører til dem, der virkelig have Mod til at svare Ja paa det af det ærede Medlem stillede Spørgsmaal. Jeg vilde endogfaa anse det for mindre høfligt ligeoverfor det andet Thing ikke at svare Ja. Naar der er Tale om, at en Overenskomst skal tilveiebringes mellem de to Thing, anser jeg det for høfligt at antage, at Indrømmelser kunne ske fra begge Sider og paa de Punkter, hvorom Talen er.

Det ærede Medlem yttrede ved samme Leilighed, at der var tre Arter af Politif, som mere eller mindre fulgtes, jeg antager, at det ærede Medlem mente af Rigsdagen i dens Helhed eller i det Hele under vor politiske Udvikling. Det var tre Arter af Politif, som det ærede Medlem beklagede at maatte betegne med mindre vellydende Udtryk, og heri giver jeg ham Ret. Han nævnte „Prangerpolitif“, „Bussemandspolitif“ og „Prokuratorpolitif“. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke medtog en fjerde Art af Politif, der har gjort os megen Skade, og hvis Navn idetmindste har den Egenstabs at være tilstrækkelig velklingende, det er den, som jeg vil betegne som Formalismepolitif eller den processuelle Politif. Jeg siger herved paa ingen Maade, at denne Art af Politif netop altid er det ærede Medlems, men jeg tillader mig at sige, at denne Art af Politif har fremfor nogen anden gjort vor politiske Udvikling megen Skade. Jeg skal illustrere dette ved at tage Dyrtdstillaget til Eksempel. Det meget ærede Medlem og mange Andre ere jo af den Formening, at hvis Ministeriet stadig paa Finantslovforlaget havde stillet Begjæring om Dyrtdstillæg, vilde det maaske have eksisteret i dette Dieblif. Det ærede Medlem brugte et andet Udtryk, som heller ikke har nogen meget konvenabel Klang; han sagde, at Ministeriet havde „forkvælet“ denne Sag. Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa at undersøge, om der er noget Berettiget i denne Udtæring, men jeg skal tillade mig et Dieblif at gaa ud fra, at Regjeringen i denne Sag har begaaet en eller anden taktif Feil, saaledes som jeg heller vil benevne det end med det af det ærede Medlem brugte Udtryk. Lader os dog erindre, at denne Bevilling har fundet Sted i 5 Aar ittræk; Forholdene have været aldeles usforandrede, ja, man kan snarere sige, at Trangen er bleven større end mindre, idet yderligere Ulemper for Embedsmændene ere fremkomne derved, at de have maattet undvære det i nogle Aar. Man har ogsaa

saar i stærke Udtryk beklaget sig over, at Finantskassen har altfor mange Penge. Der er altfaa aldeles Intet, der for de Paagældendes Bedkommende maatte tyde paa Andet end, at de ere berettigede dertil, jeg siger ikke, at de have en juridif, men en fuldstændig moralsk Ret. Jeg gjentager, at det, som det kommer an paa her under Forhandlingen mellem de forskjellige Lovgivningsfaktorer, er ikke at holde fast ved, om der er begaaet en eller anden formel Feil, forsaavidt der maatte være begaaet nogen saadan. Vi maa ikke stille os ligeoverfor hinanden som forskjellige Parter i en Proces, hvor det at undlade at neblægge Indsigelse eller undlade at forlange Anstand for at føre Vidner etc. kan føre til Processens Tab. Vor Bestræbelse maa netop være, bortset fra al Formalisme, fra alle processuelle Regler, at komme til det, som vi anse for det Rette og Retfærdige, og efter min Overbevisning begaa vi en virkelig Uret ved ikke at give disse Mænd — jeg taler her om Grændsen til 4,400 Kr. — Dyrtdstillæg. Denne Grændse ere vi vel at mærke komne til ved et Kompromis, og at dette Kompromis skulde forlades, fordi Dyrtdstillaget et enkelt Aar ikke er blevet begjæret paa Finantsloven, kan jeg ikke forstaa. Jeg kan heller ikke forstaa, at man kalder det en Ny-Bevilling. Det er atter en Formalisme, thi i Virkeligheden er det kun en Øjenbevilling af en tidligere i en Aarække givne Bevilling. Naar man nu forlanger af Landstinget, at det skal gaa ned til 2,500 Kr., saa forlanger man noget Mere, man forlanger en fuld Underkastelse, thi naar man gaar ned til dette Punkt, hvad er saa til Ginder for, at man ad Aare gaar ned til f. Ex. 500 Kr., kort sagt, at man altid skal følge det usalige Princip, at man skal tage, hvad man kan faae. Det finder jeg høist urigtigt, naar dermed staaer i Forbindelse, at man kommer til at handle anderledes, end man efter sin bedste Overbevisning tror er ret og billigt. Jeg for mit Bedkommende kan paa ingen Maade gaa til en anden Grændse end til den, der er fastsat ved Kompromis'et, nemlig 4,400 Kr. Ved samme Leilighed blev der sagt, hvad jeg allerede kort har berørt, at det var en konstitutionel Ret at sige Nei til en ny Bevilling. Jeg erkjender, at denne Ret eksisterer for begge Thing, vel at mærke taget paa forstændig Maade og ikke begrævet i Formalisme, og jeg vilde ønske for mit Bedkommende, at Landstinget havde benyttet denne Ret tidligere, hvor det virkelig er gaaet ind paa Bevillinger imod sit Ønske og imod, hvad det ansaa for hensigtsmæssigt, thi saa vilde Meget maaske i dette Dieblif være anderledes.

Naar der fra den anden Side her i Salen er sagt, at Landstinget burde i Et og Alt gaa ind paa de tre Konfliktspunkter, vil jeg tillade mig at sige, hvad egentlig Betydningen deraf er, skjøndt jeg maaske derved kommer til at gjentage Et og Andet, som er udtalt før. Paa det Punkt, jeg nys omtalte, har jeg allerede sagt, hvilken Betydning